

21. 10. 2012 Moravec Čtení: Ž 32, 1-5

„A odpusť nám naše dluhy...“

5. 2. 2012 jsem kázal na text “Odpusť nám naše viny,“ Začal jsem od té druhé poloviny, od toho „jakož i my odpouštíme...“ a bylo toho tolik, že k té první polovině jsme se vůbec nedostali.

Slíbil jsem to napravit, a teď se k tomu dostáváme.

Teď jde o to, že ve hře je Bůh. O **jeho** odpuštění prosíme, od něj odpuštění potřebujeme, z jeho odpuštění žijeme.

To je jádro křesťanské zvěsti. I při uzdravení chromého Ježíš řekl: Odpouštějí se ti hříchy.

1. Naše tupost k vině vůči Bohu

Tak tedy říkáme: Pane Bože, odpusť! Před Tebou jsem vinen, Tvoje odpuštění nutně potřebuju.

Možná cítíš, sestro, bratře, když to říkáš, rozpaky.

Jako dobře vycílení křesťané víme, že za naše hříchy Kristus zaplatil nejvyšší cenu.

A jeho nebeský Otec ho nechal umřít bolestnou smrtí, protože to muselo být.

My tomu poslušně věříme, i když to daleko přesahuje naše chápání.

Katolíci při mši vždycky říkají: „Je to má vina, má veliká vina!“

Ale prožíváme to? Hýbe námi lítost, je nám do pláče, když prosíme – „Odpusť!“?

A cítíme vděčnost, jako když nám spadne kámen ze srdce, když si uvědomíme, že On odpouští, odpustil?

Poprosil jsem za odpuštění, jak mě Ježíš naučil, a je mi odpuštěno! Vše smazáno, nemusím se tím trápit!

Prožíváme to takhle?

Lewis: Člověk dneška je jako nemocný, který neví o své nemoci, hříchu: „A co má bejt?“

Milíč Lochman: chybí vědomí provinilosti

Zkušený katolický zpovědník: Nechtějí odpuštění, chtějí vedení.

Jeden papež: Největší hřích moderního člověka je, že nezná hřích.

Móda orientální spirituality: Lidé berou ty extáze, mystiku – když Orient „nechá doma“ etiku a morálku.

Psychologie: Všechno vysvětlit nějakými příčinami, dědičností a tím, co na mě působilo...

A sami máme pochybnosti: K čemu ta prosba je Jemu – a nám?

Fantastické, že Stvořiteli záleží na mé prosbě, aby On mi odpustil: Cožpak jsme Jemu mohli ublížit?

Odliv členů, skomírání církve, to možná není jen naše osobní vina, nesypme si popel na hlavu příliš – cosi se stalo s evropským křesťanstvím, jako by duše Evropy bloudila.

2. Na vědomí viny lze pracovat.

Naši předkové ve víře tomu rozuměli lépe. Dovedli se trápit svými hříchy, plakat nad nimi, děsit se jich.

Viz Zpěvník, str. 854

Některým křesťanům je to dáno i dnes.

Proč nám to dělá potíže, proč míváme pocit, že to není doopravdy, že to není naplno?

Jak bychom si to přiblížili?

Dan Matějka nedávno kázal na téma **zármutek k životu**. Ano!

Jak ten správný zármutek pěstovat, kultivovat?

Problém, že neumíme rozjímat! Být zticha, jen se sebou a s Bohem.

Když jsme sami, tak neklid – honem si alespoň pustíme muziku nebo se chytíme mobilu!

Jaký potom vůbec duchovní život? Ta chvíle v kostele?

Nad Biblií, ano! Ale i tam se musí rozjímat. Co to je? Tiché setrvání v otevřenosti.

Rozjímat nad tím, jak je to vlastně s naší vinou, s jejím vědomím, prožíváním?

Tady v kostele nemůžeme moc rozjímat, ale alespoň si připomeňme několik myšlenek o lidské provinilosti.

Co je vina, co je hřích, a co znamená!

Různé výrazy, hebrejšтина nás učí, má několik výrazů pro hřích a vinu:

nepravost, přestoupení = šlápnout vedle, zbloudit, neposlušnost, vzpoura, nevěrnost, zrada, mrzkost (=sviňárna), svévole, pýcha. Srdce kamenné. Hřích = odcizení, absurdita – nic nemá smysl.

Psychologie skrývání před Bohem: Gn 3,8n: Adam s Evou zalezli.

Čin trestuhodný, který zaslouží odsouzení: píseň „Kam v soudu den...?“

1J5,16: Smrtný hřích!? Existuje takový hřích, že se za člověka, který se ho dopustí, ani nemáme modlit.

Nerozumím tomu zákazu, ale je vidět, jak vážně bere Bible hřích! Žádná banalita...

Krásný obraz proroka Izaiáše:

Nepravosti Izrael **oddělily od Boha**, proto „neslyší, ač nemá ucho zalehlé“. Iz 59,2

„Aj blahoslavený ...“ – Já když jsem ukrýval a tajil své zlosti, vždy jsem smuten býval, prahly ve mně kosti.

Maje ve dne v noci přetěžké svědomí, zbaven jsem vši moci, i tělo vyschlo mi.

Přání uprchnout, skrýt se: Ž 139 Nepokoj svědomí: Kde bych se ukryl? Na nebi? v hrobě? na konci světa?

Hřích, vina je mimo jiné DLUH: „Odpust' nám naše DLUHY!!“ (To je přesný překlad.)

Ježíš o dluzích hodně: sociální cítění k chudákům v dluhové pasti → hrozilo i otroctví.

Naše skryté dluhy: hladoví jsou daleko, a živoří celé národy, z jejichž bídy je náš blahobyt!

Nemocní a opuštění jsou za zdmi nemocnic a starobinců!

TOTÁLNÍ BANKROT!

Co je hřích, to nám pomůže uchopit a pochopit, když pomyslíme na to, jak Bůh odpouští:

Zkusme to vzít naplno: Bůh nás miluje osobně! Jednoho každého z nás. Těžko si to představit, ale:

Podobenství o ztraceném synu – vlastně je to o tom otci.

Znáte to: Drzý spratek, děvkař, hladový návrat ...

„Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil...“

Vyhlíží, čeká, vybíhá, sprintuje!

Ten ztracený a nalezený teprve v otcově náručí pochopil, co to provedl, jak otci ublížil!

Tohle Ježíšovi nemohli odpustit ti vážení znalci Mojžíšova zákona.

Oni úzkostlivě dodržovali stovky pravidel přísného, nesmiřitelného Hospodina:

přesné desátky (salár), co vše se nesmí v sobotu, všechno přísně košer.

A najednou Bůh miluje tak marnotratně, vlastně nepořádně, nedůstojně ...

To Boží vyběhnutí, to je příchod Ježíše Krista a jeho práce mezi námi – od toho dávna podnes.

Pořád nic? Pořád nám to, sestro/bratře, nic moc neříká? Zůstává nám to vzdálené?

Nevadí, můžeme na tom pracovat – celý život. Víra zraje celý život a přeju vám ho hodně dlouhý.

Pomůže píseň S276: Před Tvou tvář, Pane, nemám vůbec nic ... totální bankrot, který máme prožít.

3. Praxe Modlitby Páně

Pomůže praktické zamyšlení: někdy je gram praxe víc než tuna teorie.

Co se opravdu **děje**, když se modlíme?

Není to jen takový folklór, kus starých lidových zvyků? (Ovšem i přátelé folklóru jsou vítáni ...)

Děje se: Poprosím – a věřím, že dostávám.

A co když se to modlím znova? Denně? Chléb vezdejší dnes, odpuštění dnes ...

Které viny to jsou dnes? Jen od poslední modlitby!? (Katolíci: zpověď, zvlášť na ty smrtelné ...)

Takže si pusť hlavou, které to jsou dnes – „od posledně“?

Praktické: jde o hříchy spáchané od poslední modlitby, kdy jsme odpuštění přijali.

Těmi starými už se nemáme trápit, to je vyřízeno.

(Leda by bylo něco, co jsme z těch starých ještě neuznali/nepoznali, zapomněli, pak ano, předložit.)

Nejde o vyznání „hříšnosti obecně,“

to je **oblíbená výmluva, PŘEPOKOŘELOST** neplodná.

Skloněná hlava nevidí konkrétum, se kterým je třeba ještě dnes něco udělat.

Snad jen drobná bezcitnost, lhostejnost, která ale bližního zabořila. Lakota, strach darovat potřebnému.

Zbabělost – nechali jsme někoho ve štychu. Něco jsem slíbil, co nemůžu splnit atd.

Cituju Rejchrtovu píseň ze Svítá 233:

„Odpusť, že dnes tak jako včera jsem tobě věrnost sliboval,

odpusť, že z rána do večera jsem tebe skutkem zrazoval.

Že jsem nevyslech‘ bratra, který se mě na radu ptal, že jsem se díval spatra na toho, který klopytal...

a končí: **Odpusť mi každý lásky dluh!**“

CO JEŠTĚ ŘÍCT?

Nás nežene na kolena strach z pekla jako naše předky.

Ten jim pomáhal. Ale také je v něčem ochuzoval!

My musíme své viny a dluhy Bohu předložit svobodně,

když poznáme jejich špatnost a svoji bídu,

když opravdu chceme změnit svůj život k lepšímu

a chceme od Pána Boha, aby nám v tom pomohl, aby nás vedl,

a když to jinak nejde, aby nás i nesl.

Někdy je to docela tvrdé vedení! (Ale to by bylo na jiné kázání nebo rozhovor.)

Svítá 215 bude na konci shromáždění – refrén: „... dobrovolně skláníme“?

Dobrovolné sklonění a prosba: Odpusť nám!

AMEN